

CHEVY STEVENS

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

Μετάφραση: Αλέκος Αντωνίου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Κανένας δεν ξυπνά ποτέ με τη σκέψη ότι θα πεθάνει το ίδιο βράδυ σε έναν σκοτεινό δρόμο, αλλά αυτό είναι το θέμα, σωστά; Είσαι νέα κι ελεύθερη, όλη η ζωή είναι μπροστά σου. Σε απασχολούν ο έρωτας, οι διαφωνίες με την οικογένειά σου για χαζομάρες, ένα πνευματώδες σχόλιο για το Instagram. Ρισκάρεις. Οδηγείς γρήγορα και πίνεις πολύ. Ο χρόνος ξετυλίγεται μπροστά σου σαν ένα εντυπωσιακό, πολύχρωμο κουβάρι. Νομίζεις ότι έχεις καιρό για να καταλάβεις. Έπειτα συναντάς ξαφνικά το λάθος άτομο και όλα τελειώνουν...

Στη δική μου περίπτωση ο θάνατος δεν ήρθε με μια όμορφη έκρηξη φωτός ή με αγγέλους που έφελναν. Ο πόνος ήταν έντονος, διαπεραστικός –τα μάτια του ήταν καρφωμένα στα δικά μου καθώς με στραγγάλιζε– και η έκπληξη μεγάλη. Όταν ο λαϊμός μου συνθλιβόταν και τα τριχοειδή αγγεία στα μάτια μου έσπαζαν, σκεφτόμουν ότι κάποιος θα περνούσε από τον αυτοκινητόδρομο. Κάποιος θα έβλεπε. Θα υπήρχαν προβολείς, θα ακούγονταν ουρλιαχτά.

Πράγματι, ουρλιαχτά ακούστηκαν. Ώσπου, όπως είπα, μου τα έπνιξε.

Δεν είμαι η μοναδική εδώ. Πολλές από εμάς ακόμα περιμένουν, ταξιδεύουν στον αέρα σαν ψίθυροι. Δεν μιλάμε για

τον θάνατό μας ή για το μοιραίο λάθος που καθεμιά μας έκανε, όμως φαντάζομαι ότι όλες γνωρίζαμε τον αυτοκινητόδρομο του Κόουλντ Κρικ πολύ προτού πετάξουν τα άφυχα κορμιά μας σε ένα χαντάκι ή τα θάψουν στο δάσος. Δεν υπήρχε περίπτωση να μεγαλώνεις στον Βορρά και να μη σε είχαν προειδοποιήσει οι γονείς σου ή ο υπάλληλος στο βενζινάδικο να προσέχεις. Δεν υπήρχε περίπτωση να μην είχες περάσει δίπλα από αφίσες που απεικόνιζαν τα θύματα, με τα γλυκά, γεμάτα ελπίδα χαμόγελά τους. Όλες εκείνες οι φωτογραφίες, αραδιασμένες στη σειρά, σαν σε κάποια τραγική σχολική επετηρίδα. Μαθήτρίες που αποφοιτούσαν από το πουθενά...

Πόσα είναι τα θύματα; Σύμφωνα με τις εφημερίδες, είκοσι υποθέσεις έχουν σχέση με τον αυτοκινητόδρομο, περισσότερα από τα μισά θύματα είναι ιθαγενείς, όλα νέες γυναίκες. Η αλήθεια είναι ότι κανένας δεν ξέρει με σιγουριά. Τα οστά τους έχουν σκορπίσει, τα ονόματά τους ένα σύντομο σημείωμα σε έναν φάκελο με άτομα που αγνοούνταν.

Θα αναρωτιέστε πώς θα μπορούσε να περάσει απαρατήρητος κάποιος που έχει διαπράξει όλες αυτές τις δολοφονίες. Η ερώτηση είναι λογική αν δεν έχετε οδηγήσει ποτέ σε αυτόν τον αυτοκινητόδρομο, μήκους οκτακοσίων χιλιομέτρων, που εκτείνεται προς τα δυτικά, μέσα από τα βουνά έως την ακτή – μια μακριά, κυματιστή γκριζα λωρίδα. Οι πόλεις και οι κοινότητες των ιθαγενών είναι μικρές και απέχουν η μια από την άλλη, ενώ δεν υπάρχουν λεωφορεία ή άλλα μέσα μαζικής μεταφοράς.

Το δάσος είναι ένα τείχος από πυκνά, αδιαπέραστα δέντρα και θάμνους που γδέρνουν το δέρμα, το οποίο ήδη είναι γεμάτο με κόκκινα σημάδια από τις μαύρες μύγες και τα κουνούπια. Τα βουνά είναι απόκρημνα, οι χαράδρες βαθιές, με κοφτερά βράχια ή χαλίκια στο πάνω μέρος, που μπορεί να κάνουν κάποιον να πέσει κάτω και να μη γυρίσει ποτέ πίσω. Τα ποτάμια

φουσκώνουν από τη βροχή και καταπίνουν τα πάντα στο πέ-
ρασμά τους. Αρκούδες, κούγκαρ και λύκοι αρπάζουν τα οστά.
Θάμνοι και φτέρες φυτρώνουν πάνω σε ό,τι έχει απομείνει.
Η γη αποτελεί μια καλή κρυψώνα.

Τα αστυνομικά τμήματα είναι ελάχιστα, κάποια από αυτά
με μια χούφτα αστυνομικούς. Δεν ήταν όπως είναι τώρα, με
ηλεκτρονικούς υπολογιστές και τράπεζες δεδομένων. Δεν
υπήρχε δυνατότητα επικοινωνίας, δεν υπήρχε κάποιο μοτίβο
στις δολοφονίες. Ενδεχομένως και ο απροκάλυπτος ρατσισμός
να ήταν ο λόγος που οι αστυνομικοί δεν ασχολούνταν ιδιαίτε-
ρα με αυτές τις υποθέσεις. Τι σημασία είχε γι' αυτούς άλλη μία
αγνοούμενη ιθαγενής; Χιλιάδες σε όλη τη χώρα ήδη αγνοού-
νταν ή είχαν δολοφονηθεί. Το ενδιαφέρον της αστυνομίας επι-
κεντρωνόταν κυρίως στα λευκά θύματα, ο Τύπος ασχολούνταν
κατά κύριο λόγο με αυτά.

Όταν η Βασιλική Καναδική Έφιππη Αστυνομία αντιλήφθη-
κε πως κάποιος κυνηγούσε κάτι περισσότερο από ελάφια στον
Βορρά και σχημάτισε ένα ειδικό κλιμάκιο γι' αυτόν τον λόγο,
οι υποθέσεις χρονολογούνταν από δεκαετίες. Στη μνήμη των
μαρτύρων οι εικόνες είχαν ξεθωριάσει. Τα στοιχεία είχαν χαθεί
ή καταστραφεί. Είχε βρεθεί DNA, αλλά υπήρχαν πολλά δείγ-
ματα που δεν ταίριαζαν με κανενός. Πίστευαν ότι ο αρχικός
ύποπτος ήταν κάποιος οδηγός ή υλοτόμος, ένας περαστικός.
Υπέθεταν ότι είχε πεθάνει και κάποιος άλλος –ή πολλοί άλλοι–
είχε πάρει τη θέση του.

Οι τοπικές αρχές έστησαν μια τεράστια πινακίδα που προει-
δοποιούσε τις γυναίκες να μην κάνουν οτοστόπ. Θαρρείς και
αυτό θα σταματούσε μια κοπέλα που είχε αποφασίσει να το
σκάσει ή ήθελε να διασκεδάσει. Η αστυνομία δεσμεύτηκε να
αυξήσει τις περιπολίες, ενώ ένοπλοι εθελοντές περιφέρονταν
κάθε βράδυ με τα αυτοκίνητά τους, ορκισμένοι να δώσουν
ένα τέλος σε αυτή την κατάσταση. Ωστόσο οι εξαφανίσεις

γυναικών –άλλοτε από τον αυτοκινητόδρομο, άλλοτε από κοινές κοινότητες– συνεχίστηκαν. Κάποιες φορές τις έβλεπαν να διασκεδάζουν σε ένα πάρτι ή να επιστρέφουν στο σπίτι τους με τα πόδια κι έπειτα ποτέ ξανά.

Οι κάτοικοι του Βορρά έλεγαν ότι υπήρχε κάτι κακό σε εκείνα τα βουνά. Ο αυτοκινητόδρομος ήταν στοιχειωμένος, το ίδιο και η πόλη Κόουλντ Κρικ, η τελευταία στάση για καύσιμα και προμήθειες προτού διακινδυνεύσει κανείς να οδηγήσει στον σκοτεινό δρόμο. Ήταν, επίσης, το τελευταίο μέρος στο οποίο είχαν δει κάποιες γυναίκες.

Άλλοι ισχυρίζονταν ότι ο κίνδυνος ήταν κομμάτι της ζωής σε εκείνη την τραχιά και απομακρυσμένη περιοχή. Ο θάνατος ήταν σίγουρος. Βαριεστημένα παιδιά έμπλεκαν σε φασαρίες. Η φτώχεια οδηγούσε στη βία.

Οι τουρίστες έκαναν λόγο για ξαφνικές εκτυφλωτικές λάμπες από προβολείς στους καθρέφτες των αυτοκινήτων τους που γρήγορα εξαφανίζονταν. Έφηβοι αφηγούνταν ιστορίες γύρω από τη φωτιά τρομάζοντας ο ένας τον άλλο σε σκιερά μονοπάτια, όμως χαμογελούσαν με ανακούφιση μόλις μπροστά τους πετάγονταν οι φίλοι τους. Ο αυτοκινητόδρομος αποτελούσε το αγαπημένο θέμα συζήτησης όταν περνούσαν τη νύχτα με παρέα και όποτε έπαιζαν με πίνακες Ουίτζα. Κάθε χρόνο στο Χάλοουν ολό και κάποιος ντυνόταν οδηγός φορτηγού που ήταν ο δολοφόνος.

Ίσως αναρωτιέστε για ποιο λόγο κάποιος να επισκεφθεί ένα τόσο απαίσιο μέρος, πόσο μάλλον να ζήσει εκεί. Ε, ο Βορράς αφείλατο, αλλά ο Βορράς επίσης έδωκεν. Το έδαφος στην κοιλάδα ανάμεσα στα βουνά είναι εύφορο, οι καλλιέργειες ευδοκμούν. Η γη είναι φτηνή και κάποιος μπορεί να ασχοληθεί με το κυνήγι ή το ψάρεμα, χωρίς να τον περιορίζουν εκνευριστικοί γείτονες και οι κανόνες της πόλης. Οι περισσότεροι κάτοικοι είναι τρίτης ή τέταρτης γενιάς, ενώ άλλοι ήρθαν για να

αναζητήσουν δουλειά ως υλοτόμοι ή μεταλλωρύχοι και από τότε δεν έχουν φύγει ποτέ.

Φαντάζομαι ότι εύκολα δικαιολογούσαν αυτά τα περιστατικά κά τον ισχυρισμό πως μόνο απρόσεκτες γυναίκες και κοπέλες έπεφταν θύματα στον αυτοκινητόδρομο. Είχαν φανεί υπερβολικά εύπιστες. Ήταν πολύ ριψοκίνδυνες. Ο κόσμος πλέον ήταν υποψιασμένος.

Και είχαν δίκιο για ένα διάστημα.

Είχαν περάσει λίγα χρόνια από την τελευταία δολοφονία. Όλοι στην πόλη είχαν χαλαρώσει – αυτό ήταν το πρώτο λάθος. Η ζέστη θέρειψε εκείνο το καλοκαίρι, έσπασε ρεκόρ. Έφηβοι ξεχύνονταν στη λίμνη τα Σαββατοκύριακα. Τα κορίτσια πήγαιναν στις τουαλέτες μόνα τους, κολυμπούσαν γυμνά στο φεγγαρόφωτο κι επιδείκνυαν για μια στιγμή τη γύμνια τους στους νεαρούς οδηγούς των φορτηγών, ώσπου άλλο ένα πτώμα εντοπίστηκε μέσα στο ψηλό κίτρινο χορτάρι, στην άκρη του δρόμου. Ένας άτυχος οδηγός είχε σταματήσει για να μαζέψει αγριολούλουδα και βρέθηκε μπροστά σε κάτι αποτρόπαιο. Υπήρχαν υποψίες ότι η νεκρή γυναίκα ήταν μια ναρκομανής πόρνη.

Οι τοπικές αρχές κινητοποιήθηκαν, έγιναν συσκέψεις όσον αφορά την ασφάλεια, ωστόσο οι περισσότεροι θεωρούσαν ότι εκείνο που την είχε οδηγήσει στον θάνατο ήταν ο τρόπος ζωής της. Ποιος ήξερε αν ο δολοφόνος δεν ήταν ο μαστροπός της ή αυτός που την προμήθευε ναρκωτικά; Στη συνέχεια όμως, ούτε δύο χρόνια αργότερα, μια μαθήτρια λυκείου εξαφανίστηκε κατά τη διάρκεια ενός πάρτι σ' ένα αγρόκτημα το οποίο συνόρευε με τον αυτοκινητόδρομο. Δεν υπήρχε κανένα στοιχείο, δεν έγινε καμία σύλληψη. Έπειτα από κάποιες ημέρες ο σκύλος του ιδιοκτήτη ανακάλυψε σε ένα ρυάκι το πτώμα της σε κατάσταση αποσύνθεσης. Η αφίσα με τη φωτογραφία της προστέθηκε στις υπόλοιπες.

Ερασιτέχνες ντετέκτιβ εμφανίστηκαν στο διαδίκτυο. Δημιούργησαν ομάδες στο Facebook και ξεκίνησαν θρεντ στο Reddit εξετάζοντας πινακίδες κυκλοφορίας και παλιά αρχεία φυλακών. Δημοσιογράφοι έγραψαν λεπτομερή άρθρα και υπέγραψαν συμβόλαια για βιβλία, με την ελπίδα ότι θα τα κατάφερναν εκεί όπου η αστυνομία είχε αποτύχει. Μάταια όμως.

Οι οικογένειές μας και οι φίλοι φροντίζουν τους σταυρούς που έχουν τοποθετηθεί για εμάς στην άκρη του δρόμου. Φέρνουν φρέσκα λουλούδια, λούτρινα αρκουδάκια και κεριά με λαμπάκια LED. Τρεμοσβήνουν εβδομάδες ολόκληρες, ώσπου να τελειώσουν οι μπαταρίες. Οι οδηγοί που περνούν από το σημείο προσεύχονται σιωπηλά. Σας ακούμε κι έπειτα σας κοιτάζουμε καθώς μας προσπερνάτε και συνεχίζετε τον δρόμο σας.

Θέλετε να μάθετε ποια απ' όλες είμαι, σε ποιο σημείο του χρονοδιαγράμματος με τις τσακισμένες ζωές βρίσκομαι. Έχει σημασία; Όλες μοιραζόμαστε την ίδια ιστορία, ακόμα και αν οι δολοφόνοι μας είναι διαφορετικοί, και θέλουμε να σας αποκαλύψουμε τα μυστικά μας. Αυτό όμως συμβαίνει με τους ψιθύρους. Πρέπει να αφουγκραστείτε για να μας αντιληφθείτε.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΧΕΪΛΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ιούνιος 2018

Η πόρτα άνοιξε πίσω μου με ένα τριξιμο. Βήματα σύρθηκαν στο πάτωμα. Ήμουν ξαπλωμένη στο πλάι, στραμμένη προς τον τοίχο, και χάζευα φωτογραφίες και βίντεο στο κινητό μου. Σταμάτησε λίγα εκατοστά μακριά από το κρεβάτι. Νόμιζε ότι δεν θα τον αντιλαμβανόμουν, το στρώμα όμως βούλιαξε καθώς έγειρε από πάνω μου. Αισθάνθηκα την αναπνοή του στον αυχένα μου, οι τριχούλες εκεί τρεμούλιασαν. Έπαιρνε κοφτές ανάσες που μύριζαν οδοντόπαστα με γεύση τσιχλόφουσκα.

«Χέλι, είσαι ξύπνια;»

Γύρισα και βρέθηκα πρόσωπο με πρόσωπο με τον μικρό μου ξάδελφο. Τα καστανά μάτια του ήταν γεμάτα ενθουσιασμό, τα σκούρα μαλλιά του μουσκεμένα – πετούσαν εδώ κι εκεί σαν να τα είχε τρίψει με μια πετσέτα. Σκαρφάλωσε στο κρεβάτι, ξάπλωσε δίπλα μου ανάσκελα, με το κεφάλι του στο άλλο μου μαξιλάρι, και κλότσησε τον αέρα με το πόδι του. Φορούσε σορτς και τα γόνατά του ήταν γεμάτα γρατζουνιές. Μύριζε αντηλιακό.

«Είσαι ακόμα στενοχωρημένη;»

Ανοιγόκλεισα απότομα τα μάτια. «Ναι».

Γύρισε στο πλάι, με πλησίασε κι άλλο κι έσυρε το φορτηγάκι του από τον ώμο μου έως τον αυχένα μιμούμενος τον χαρακτηριστικό ήχο του.

«Η μαμά είπε ότι δεν πρέπει να σε ενοχλώ».

«Τότε γιατί είσαι εδώ;»

Μισόκλεισα τα μάτια, εκείνος όμως χαλάνισε κι έχωσε το κεφάλι του κάτω από το σαγόνι μου, τα λεπτά μαλλιά του μου γαργαλούσαν τη μύτη.

«Μπορώ να έρθω μαζί σου αν πας στον γιατρό;»

«Τι είναι αυτά που λες;»

«Ο Βον είπε ότι, αν δεν γίνεις γρήγορα καλά, θα σε πάνε στον γιατρό. Έχουν παιχνίδια στην αίθουσα αναμονής». Με κοίταξε γεμάτος ελπίδα.

«Δεν είμαι άρρωστη».

«Κας; Πού είσαι;» φώναξε η Λάνα από την κουζίνα.

Γούρλωσε τα μάτια του. «Να, μπορείς να κοιμηθείς με τον Μπίλι. Είναι το αγαπημένο μου παιχνίδι». Έχωσε ένα κόκκινο φορτηγάκι στο χέρι μου κι έτρεξε προς την πόρτα, ενώ τα ποδαράκια του γλίστρησαν καθώς έβγαινε στον διάδρομο.

Ακούμπησα το φορτηγάκι στο κομοδίνο. Το ποτήρι για το νερό ήταν άδειο κι εγώ έπρεπε να πάω στην τουαλέτα. Ανακάθισα, έσκυπα το κεφάλι και προσπάθησα να περάσω τα δάχτυλα μέσα από τα μαλλιά μου, όμως ήταν πολύ μπερδεμένα. Το κινητό πάνω στο κρεβάτι ήχησε. Έσυρα τον αντίχειρά μου στην οθόνη. Ένα μήνυμα από τον Τζόνι.

«Έλα απόψε στη λίμνη».

«Δεν έχω διάθεση, άχρηστε».

«Μπορεί να βοηθήσει, ηλίθια».

Κούνησα μπρος πίσω το φορτηγάκι με το δάχτυλό μου, οι ρόδες του έτριξαν πάνω στην ξύλινη επιφάνεια. Η λίμνη. Είχα εβδομάδες να πάω εκεί. Το νερό της θα είχε αρχίσει να ζεσταίνεται. Αφουγκράστηκα τους θορύβους από την κουζίνα. Η Λάνα τοποθετούσε τα πιάτα στη θέση τους, ο Κας την ikέτευε να του δώσει κι άλλα μπισκότα. Μύριζαν ωραία. Ίσως είχα όρεξη για φαγητό σήμερα. Πήρα μια κοφτή ανάσα και απάντησα στον Τζόνι.

«Θα το σκεφτώ. Θα σου στείλω αργότερα».

Ο διάδρομος ήταν γεμάτος φωτογραφίες του Κας από τότε που ήταν μωρό, από την εποχή που μπουσουλούσε, ενώ η πιο πρόσφατη τον έδειχνε με ένα ρόπαλο του μπέιζμπολ πάνω από τον ώμο του. Υπήρχαν φωτογραφίες του Βον και της Λάνα από την ημέρα του γάμου τους. Ο Κας, με το κοστούμι του, στεκόταν ανάμεσά τους κρατώντας τους από το χέρι και χαμογελούσε με καμάρι. Υπήρχε κι ένας πίνακας που αναπαριστούσε έναν αξιωματικό της Βασιλικής Καναδικής Έφιπτης Αστυνομίας καθιστάμενος στο άλογο του και ακριβώς δίπλα του ένα επίσημο πιστοποιητικό. Το κοίταξα προσεκτικά. Έρικ Βον. Είχα ξεχάσει ότι το μικρό του ήταν Έρικ. Δεν τον φώναζε έτσι ούτε καν η Λάνα.

Μπήκα στην όμορφη ρουστίκ κουζίνα τους με τους πεντάκαθαρους ξύλινους πάγκους και το κατακίτρινο μπολ που ήταν γεμάτο κόκκινα μήλα. Η Λάνα, η θεία μου, στεκόταν μπροστά στον πάγκο και χτυπούσε κάτι στο μπλέντερ. Ο πάγος έκανε εκκωφαντικό θόρυβο καθώς έσπαζε. Με είδε με την άκρη του ματιού της κι έκλεισε το μηχάνημα.

«Χέλι!» Έδειξε το πράσινο μείγμα. «Θέλεις φρουτοχυμό;»

«Θα προτιμούσα έναν καφέ».

«Κάτσε. Θα σου φέρω ένα φλιτζάνι».

«Ευχαριστώ».

Άφησε τον καφέ στο τραπέζι και στη συνέχεια άρχισε να τριγυρίζει στην κουζίνα κόβοντας φρούτα τα οποία τοποθέτησε μέσα σε μια πιατέλα με μπισκότα. Την έφερε και την έβαλε μπροστά μου. Είχε καθαρίσει το μήλο και το πορτοκάλι χωρίζοντάς τα σε κομμάτια, θαρρείς και ήμουν έξι ετών, όπως ο Κας.

Κάθισε απέναντί μου. Τα μαλλιά της είχαν μαύρο χρώμα, σαν της μαμάς μου, αλλά ήταν κομμένα καρέ, ισωμένα, και

μόλις που άγγιζαν τους γυμνασμένους ώμους της. Έκανε γιόγκα και πιλάτες και ξυπνούσε νωρίς για να ετοιμάσει το πρωινό του Βον. Σιδέρωνε τις στολές του και πάντα τον ξεπροβόδιζε. Αναρωτιόμουν αν ήταν δύσκολο που είχε σύζυγο έναν αρχιψύλλακα. Αν ανησυχούσε μήπως κάποιο βράδυ ο Βον δεν γύριζε στο σπίτι. Εγώ ανησυχούσα όποτε ο μπαμπάς ανέβαινε στο βουνό μόνος του. Αποδείχθηκε ότι είχα δίκιο που φοβόμουν.

Ο Κας έπαιζε με τα Lego μπροστά στην τηλεόραση και μου έριξε ένα βλέμμα. Του έκανα μια γκριμάτσα βγάζοντας τη γλώσσα. Χαμογέλασε φαφούτিকা, έπειτα όμως είδε τα μπισκότα μου και κοίταξε συνοφρυωμένος τη μαμά του.

«Δεν είναι δίκαιο!»

«Όταν τακτοποιήσεις το δωμάτιό σου, θα σου δώσω κι άλλα να φας».

Ο Κας έβγαλε ένα μουγκρητό κι εκείνη στράφηκε πάλι σε εμένα.

«Έχε στον νου σου ότι, όποτε κάνεις ντους, πρέπει να αφήνεις το παράθυρο της τουαλέτας ανοιχτό. Δεν έχουμε επισκευάσει ακόμα τον ανεμιστήρα. Πες μου αν χρειάζεσαι κι άλλο σαμπουάν και μαλακτικό».

«Μπορώ να αγοράσω δικά μου. Σκέφτομαι να πάσω δουλειά σε ένα μικρό εστιατόριο, στο Ντάινερ του Μείσον».

«Κανένα πρόβλημα, ωστόσο θα εξασφαλίσουμε κάποια χρήματα όταν τακτοποιηθεί το θέμα της περιουσίας. Ο Βον σχεδίαζε να επενδύσει ένα μέρος από αυτά για τις σπουδές σου. Ίσως σου πάρει ένα αυτοκίνητο».

«Μπορεί να μην είναι πολλά».

Άφησε κάτω το πιρούνι. «Θα πρέπει να αρχίσουμε να ξεδιαλέγουμε τα πράγματα του μπαμπά σου».

«Δεν μπορεί να γίνει αργότερα;»

«Να σου πω...» Έδειχνε να νιώθει τόσο αμήχανα, που με κάποιο τρόπο τα έκανε όλα να φαίνονται χειρότερα. Οριστικά

και αμετάκλητα. «Ο Βον θεωρεί ότι πρέπει σύντομα να βάλουμε αγγελία για το σπίτι, ώστε να πουληθεί φέτος το καλοκαίρι σε καλή τιμή. Ξέρει κάποιον που θέλει να αγοράσει τα εργαλεία του μπαμπά σου και...»

«Όχι». Μόλις είδα το ξαφνιασμένο βλέμμα της πρόσθεσα: «Είναι δικά μου».

«Τι θα τα κάνεις τα εργαλεία;»

«Θα τα αποθηκεύσω στο σπίτι του Τζόνι».

Ζάρωσε το μέτωπό της ακούγοντας τον τόνο της φωνής μου.

«Είμαι σίγουρη ότι ο Βον δεν θα είχε πρόβλημα αν ήθελες να τα βάλεις στο δικό μας γκαράζ».

«Δεν ξέρω...» μουρμούρισα. «Το έχει πολύ τακτοποιημένο».

Με κοίταξε ερευνητικά. «Σε κάνει να νιώθεις άβολα».

Έκανε τους πάντες να νιώθουν άβολα. Έγνεψα αρνητικά, όμως δεν μπορούσα να την κοιτάξω στα μάτια.

Η Λάνα αναστέναξε. «Ξέρω ότι εσείς τα παιδιά τον λέτε Κτήνος, αλλά δεν είναι πάντα έτσι. Βλέπεις πώς φέρεται στον Κας. Γίνεται σκληρός μόνο και μόνο επειδή ενδιαφέρεται γι' αυτή την πόλη».

Πράγματι, ο Βον συμπεριφερόταν άφογα στον μικρό, λαμβάνοντας υπόψη ότι δεν ήταν ο βιολογικός πατέρας του, και δεν παραπονιόταν για τα παιχνίδια που ήταν σκορπισμένα παντού, ούτε για το γεγονός ότι έπρεπε να βλέπει ξανά και ξανά τις ίδιες ταινίες του Ντίσνεϊ. Όταν όμως ο Βον φορούσε τη στολή του, έκοβε κλήση σε όποιον έτρεχε λίγο πάνω από το όριο ταχύτητας ή επειδή είχε καεί το λαμπάκι στην πινακίδα κυκλοφορίας του οχήματος. Είχε οδηγήσει ανθρώπους στο κρατητήριο για μία ολόκληρη νύχτα απλώς και μόνο επειδή του είχαν φέρει αντίρρηση. Δεν είχα γνωρίσει τον πρώτο σύζυγο της Λάνα, έναν φωτογράφο στο Σιάτλ που την άφησε πανί με πανί. Εκείνος ο άντρας δεν έβλεπε τον Κας. Όταν η Λάνα γύρισε πίσω πριν από περίπου δύο χρόνια, γνώρισε τον Βον στην

τελετή μνήμης για τα θύματα στον αυτοκινητόδρομο. Πλέον εργαζόταν με μειωμένο ωράριο σε ένα ανθοπωλείο, οδηγούσε ένα γυαλιστερό Ακούρα με δερμάτινα καθίσματα και ζούσε σε ένα σπίτι με τέσσερις κρεβατοκάμαρες. Ήταν σαν να υπήρχαν δύο Βον. Δεν ήθελα να έχω παρτίδες με κανέναν τους.

«Όλα είναι τόσο διαφορετικά».

Η Λάνα έσκυψε και μου έπιασε το χέρι.

«Το ξέρω. Ας το αναβάλουμε για λίγο. Δεν χρειάζεται να αδειάσουμε το σπίτι αμέσως. Είναι πολύ όμορφο. Θα πουληθεί γρήγορα».

Στα χείλη μου σχηματίστηκε ένα βεβιασμένο αλλά ευγενικό χαμόγελο.

«Ευχαριστώ».

Τράβηξα αργά το χέρι μου ελπίζοντας ότι δεν θα πρόσεχε πως κάτι δεν πήγαινε καλά, εκείνη όμως εξακολουθούσε να με κοιτάζει με ανήσυχο βλέμμα.

«Ο Βον έχει απόψε συνάντηση στη Στοά των Ταράνδων. Τι θα 'λεγες να φτιάξουμε ποπκόρν και να παρακολουθήσουμε μια ταινία ή απλώς να κουβεντιάσουμε;»

«Κάποιοι φίλοι μου θα πάνε στον κινηματογράφο να δουν τους νέους *Εκδικητές*. Σκεφτόμουν να πάω κι εγώ μαζί τους. Θα πάρω το ποδήλατό μου, επομένως δεν χρειάζεται να με πας εσύ με το αυτοκίνητο».

Δεν ήθελα να πω ψέματα, όμως έπρεπε να φύγω από κει μέσα για μερικές ώρες. Ο Τζόνι είχε δίκιο. Θα μου έκανε καλό η λίμνη. Το δάσος.

«Εντάξει. Μόνο μην αργήσεις να γυρίσεις». Έμεινε σκεπτική, σαν να προσπαθούσε να αποφασίσει ποια ώρα ήταν η κατάλληλη για να επιστρέψει στο σπίτι μια δεκαεπτάχρονη. «Στις έντεκα είναι καλά;»

«Είναι μεγάλη ταινία και στη συνέχεια μπορεί να πάμε για φαγητό».

Με κοίταξε διστακτικά και κατάλαβα ότι δεν ήταν σίγουρη αν θα έπρεπε να γίνει πιο αυστηρή. Η κατάσταση ήταν παράξενη τόσο για εκείνη όσο και για μένα – αυτή η νέα σχέση που είχε αναπτυχθεί ανάμεσά μας.

«Θα σου στείλω μήνυμα».

«Θαυμάσια», αναφώνησε και η έκφραση του προσώπου της χαλάρωσε.

Σηκώθηκα και πήγα την πιατέλα και το φλιτζάνι μου στον νεροχύτη. Αφού τα τακτοποίησα, έχωσα με τρόπο δύο μπισκότα κάτω από το μανίκι μου.

«Πάω να κάνω ένα ντους». Προτού βγω από το σαλόνι, γονάτισα δίπλα στον Κας, άφησα τα μπισκότα να γλιστρήσουν στο χέρι του και του ψιθύρισα στο αφτί: «Ευχαριστώ για το φορτηγάκι».

Η Λάνα μου έστειλε πέντε μηνύματα – ένα που με ρωτούσε αν είχα φτάσει ασφαλώς στον κινηματογράφο, ένα άλλο που μου ζητούσε να της στείλω μήνυμα όταν θα τελείωνε η ταινία, έπειτα άλλα δύο όταν νόμιζε ότι ήμουν στο φαστφουντάδικο Dairy Queen: «*Ελπίζω να διασκεδάσεις!*» Και λίγο αργότερα: «*Πες μου τι ώρα θα ξεκινήσεις για το σπίτι*». Μόνο που το σπίτι τους δεν ήταν το δικό μου. Της έγραψα ότι σύντομα θα τελείωνε η μπαταρία. Θα προσπαθούσα να ήμουν πίσω έως τις έντεκα.

Έχωσα το τηλέφωνο στο σακίδιο, αγκάλιασα τα γόνατά μου και ακούμπησα το πρόσωπο πάνω στο κρύο δέρμα μου. Έτσι ήταν να έχεις μαμά; Η μαμά μου θα μου έστελνε διαρκώς μηνύματα; Δεν θυμόμουν πολλά από αυτή. Μόνο κάποια μικροπράγματα, όπως ότι μου διάβαζε παραμύθια και άλλαζε τη φωνή της ανάλογα με το πρόσωπο που μιλούσε, τη μυρωδιά από τις λαδομπογιές της. Ο μπαμπάς έλεγε ότι ήταν καλόβολη

και διασκεδαστική, ωστόσο πέθανε όταν ήμουν πέντε ετών. Ίσως άλλαζε. Ίσως τσακωνόμαστε.

Ο μπαμπάς θα με συμβούλευε να δώσω μια ευκαιρία στη Λάνα. Δεν έφταιγε εκείνη που δεν ήταν κοντά μου το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου. Όταν η μαμά αρρώστησε, η Λάνα τηλεφωνούσε καθημερινά, έστελνε λουλούδια. Μας επισκέφθηκε στο τέλος, τότε που η μαμά ήταν ετοιμοθάνατη, κι έμεινε για την κηδεία. Προσπάθησε να διατηρήσει επαφή, όμως ο μπαμπάς κι εγώ ήμασταν ευτυχισμένοι που ζούσαμε όπως μας άρεσε. Και όταν πια μετακόμισε κοντά μας, είχαμε αποξενωθεί.

Τις σκέψεις μου διέκοψε η στριγκλιά μιας κοπέλας τη στιγμή που από την προβλήτα έκανε βουτιά στη λίμνη – μια μαύρη άβυσσος εκείνη την ώρα της νύχτας. Άνθρωποι στέκονταν ολόγυρα με φακούς και λάμπες. Κι άλλες πιτσιλιές κι έπειτα γέλια. Μουσική αντηχούσε γύρω από το νερό – ραπ με πολλά μπάσα. Έκλεισα σφιχτά τα μάτια μου κι επικεντρώθηκα στη ζέστη που ερχόταν από τη φωτιά, από τις πορτοκαλιές φλόγες που τρεμόπαιζαν. Το μπλουζάκι μου ήταν σχεδόν στεγνό, το κορδονάκι από το πάνω μέρος του μπικίνι είχε μπερδευτεί στα μαλλιά μου, αλλά το κάτω μέρος ήταν ακόμα μούσκεμα μέσα από το σορτς που φορούσα.

Κάποιος κάθισε δίπλα μου και με σκούνησε στον ώμο. Άνοιξα πρώτα το ένα μάτι κι έπειτα το άλλο. Ο Τζόνι. Το στήθος του ήταν γυμνό, το ηλιοκαμένο δέρμα του είχε ανατριχιάσει και το μαγιό του έσταζε στην άμμο. Είχε τα μάτια καρφωμένα στη φωτιά, ενώ τα χέρια του ακουμπούσαν χαλαρά στα λυγισμένα γόνατά του. Με τα δάχτυλά μου σχημάτισα μια πίστα του μοτοκρός πάνω στη λεπτόκοκκη άμμο.

«Πρέπει να βελτιώσεις την ταχύτητά σου στις στροφές». Έχωσα βαθιά το δάχτυλό μου σε ένα σημείο της. «Ξαναείδα το βίντεο από τον τελευταίο αγώνα. Κρατούσες το πόδι σου στο πίσω φρένο πάρα πολλή ώρα».

Ο Τζόνι χαμήλωσε το βλέμμα και χαμογέλασε. Τα κάτασπρα δόντια του άστραψαν.

«Ευχαριστώ, κόουτς».

Είχε στερεώσει τα φτηνάρικα Ray-Ban πάνω στα βρεγμένα μαλλιά του· το συνηθισμένο ανοιχτό καστανό χρώμα τους είχε γίνει από το νερό σοκολατί. Τα είχε αφήσει να μακρύνουν και ήταν κυματιστά, ενώ οι φαβορίτες γίνονταν ένα με τη σκιά στο πιγούνι του. Το κορμί του φαινόταν τεράστιο δίπλα στο δικό μου. Δεν είχα ιδέα αν αυτό οφειλόταν στο γεγονός ότι είχαν δυναμώσει οι μύες του επειδή εργαζόταν περισσότερες ώρες στη φάρμα ή αν εγώ ένιωθα μικροσκοπική τον τελευταίο καιρό.

Η ματιά του συνάντησε τη δική μου.

«Είσαι καλά;»

«Ναι».

Μείναμε να κοιτάζουμε την προβλήτα για μερικά λεπτά. Έβγαλε ένα τσιγάρο, το χτύπησε ελαφρά στο πακέτο και το κράτησε ανάμεσα στα χείλη του ψάχνοντας να βρει έναν αναπτήρα. Συνοφρυώθηκα. Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους.

«Είναι το τελευταίο μου πακέτο».

Τον κοίταξα επίμονα. Αναστέναξε κι έχωσε το τσιγάρο στην άμμο. Άρπαξα το πακέτο από τα χέρια του και το έλουσα με την υπόλοιπη μπίρα μου.

«Τι κάνεις, Χέιλι; Μόλις το αγόρασα».

«Ηλίθιε».

«Αυτό είναι το μεσαίο όνομά μου», σχολίασε απλώνοντας τα χέρια του.

Του χαμογέλασα βεβιασμένα. Αν δεν αντιδρούσα, θα συνέχιζε να μειώνει τον εαυτό του. Ήταν κάτι που σιχαινόμουν, όπως κι εκείνος σιχαινόταν να με βλέπει θλιμμένη.

«Πρέπει να γυρίσω προτού επιστρέψει ο Βον».

«Ακόμα δεν μπορώ να πιστέψω ότι ζεις με το Κτήνος».

«Το ξέρω».

Τα γόνατά μου λύγισαν όταν σηκώθηκα κι έβαλα το σακίδιο στον ώμο. Δύο μπίρες ήταν αρκετές για να ζαλιστώ λιγάκι, αλλά όχι τόσο ώστε να το προσέξει η Λάνα.

«Θα επιστρέψεις από τον χωματόδρομο; Δεν έχει φεγγάρι απόψε».

«Το ποδήλατο έχει προβολέα».

«Ίσως θα έπρεπε να βρεις κάποιον να σε πάει με το αυτοκίνητο», πρότεινε ο Τζόνι μισοκλείνοντας τα μάτια.

Έριξα μια ματιά στο σημείο όπου έστηναν τις σκηνές και άπλωναν τους υπνόσακους. Οι περισσότεροι σκόπευαν να διανυκτερεύσουν εκεί και δεν ήθελα να φορτωθώ σε κανέναν για να με πάει στην πόλη.

«Δεν θα έχω πρόβλημα».

«Εντάξει. Στείλε μου μήνυμα αργότερα», είπε και με χτύπησε απαλά με τη γροθιά του στη γάμπα.

Το χωμάτινο έδαφος έπνιγε τον ήχο που έκαναν τα λάστιχα του ποδηλάτου καθώς περνούσα δίπλα από παρέες κατασκηνωτών που κάθονταν κοντά στις φωτιές τους και σε λάμπες προπανίου, παίζοντας χαρτιά σε τραπέζια του πικνίκ. Κανένας δεν με πρόσεξε. Ο δρόμος που οδηγούσε έξω από το κάμπινγκ ήταν θεοσκότεινος, η μουσική σιγά σιγά έσβηνε. Έγειρα μπροστά, πάνω από το τιμόνι, και άναψα τον μικρό προβολέα. Μόλις έφτασα στον αυτοκινητόδρομο, σταμάτησα και κοίταξα και από τις δύο πλευρές. Δεν φαίνονταν φώτα. Προσάρμοσα τους ιμάντες του σακιδίου μου πιο ψηλά στους ώμους. Έπρεπε να διανύσω περίπου τρία χιλιόμετρα έως τον χωματόδρομο στην απέναντι πλευρά για να κόψω δρόμο. Ακόμα κι έτσι, θα χρειαζόμουν τριάντα λεπτά.

Η διαδρομή ήταν εύκολη στο πρώτο ενάμισι χιλιόμετρο, όταν όμως έφτασα στην κίτρινη πινακίδα άρχισα να κάνω

ορθοπεταλιά ξεφυσώντας. Δεν μου άρεσε να περνά από εκείνο το σημείο την ημέρα και ήταν ακόμα πιο ανατριχιαστικό τη νύχτα, έτσι όπως γυάλιζαν τα πρόσωπα, τα ονόματα των γυναικών και οι λέξεις που ήταν γραμμένες με άσπρα γράμματα: «Γυναίκες, μην κάνετε στοιστόπ. Επικίνδυνος αυτοκινητόδρομος!». Κάποιες αφίσες που απεικόνιζαν αγνοούμενες ήταν στερεωμένες σε πασσάλους γύρω από την πινακίδα, σαν μνήματα. Ακόμα και ο αέρας εκεί ήταν πιο ψυχρός – με περόνιαζε κάτω από το φούτερ που φορούσα.

Αφού προσπέρασα την πινακίδα, έκοψα ταχύτητα και άφησα για λίγο το ποδήλατο να τσουλήσει μόνο του. Με το ένα χέρι έβγαλα το κινητό από την μπροστινή τσέπη κι έλεγξα την μπαταρία. Πέντε τοις εκατό. Το απενεργοποίησα για να σώσω όση είχε απομείνει. Τότε διέκρινα τους προβολείς ενός αυτοκινήτου που φώτιζαν τον ουρανό καθώς ανηφόριζε από την άλλη πλευρά του λόφου. Έριξα το ποδήλατο στο χαντάκι, οι ρόδες του ακόμα γύριζαν, και κρύφτηκα πίσω από έναν θάμνο.

Το αυτοκίνητο πέρασε. Καβάλησα ξανά το ποδήλατο. Στη δεξιά πλευρά του επόμενου λόφου υπήρχε ένα τσιμεντένιο στηθαίο ώστε να μην πέφτουν τα οχήματα στην απόκρημνη χαράδρα. Η αριστερή είχε κοφτερά βράχια. Είχα αναπτύξει ταχύτητα, οι ρόδες σιγομουρμούριζαν, το σακιδιό μου χοροπηδούσε στους ώμους. Ένιωθα καλύτερα που είχα επικεντρωθεί στο σώμα μου και όχι στις σκέψεις. Η προσπάθεια ήταν γνώριμη – έπρεπε να αναπνέω με αυτόν τον ρυθμό, να λυγίζω τους μύς των ποδιών μου, να αντιστέκομαι στον πόνο. Έπειτα, στα μισά της ανηφόρας, ακούστηκε ένας άλλος θόρυβος. Το βουητό ενός μεγάλου οχήματος που πλησίαζε με ταχύτητα. Προβολείς πλημμύρισαν με φως τον δρόμο μπροστά μου. Να πάρει... Δεν υπήρχε τρόπος να κρυφτώ.

Ο ήχος του κινητήρα άλλαξε. Το όχημα έκοβε ταχύτητα. Άραγε ήταν κάποιος που με γνώριζε; Μήπως ένα από τα παιδιά

στο κάμπινγκ που κατά πάσα πιθανότητα είχε πάει να πάρει μπίρες; Έριξα μια ματιά πάνω από τον ώμο μου. Οι προβολείς φώτιζαν από ψηλά και με τύφλωναν. Σίγουρα ήταν ένα ογκώδες όχημα, όμως δεν αναγνώριζα τη μάσκα και δεν μπορούσα να διακρίνω τον οδηγό.

Κοίταξα μπροστά συνεχίζοντας να κάνω πεντάλ. Το όχημα σχεδόν σερνόταν. Αν ήταν κάποιος από τα παιδιά, θα είχε βγάλει το κεφάλι από το παράθυρο και θα έλεγε κάτι. Εκτός κι αν προσπαθούσε να με τρομάξει – στην περίπτωση αυτή, θα του άλλαζα τα φώτα. Έκανα πεντάλ με όλη μου τη δύναμη κρατώντας το βλέμμα μου στυλωμένο στο σημείο όπου τελείωνε ο αυτοκινητόδρομος, λίγα μέτρα πιο πέρα.

Είδα ρόδες δίπλα μου. Αισθάνθηκα τη θερμότητα από τα λάστιχα. Άκουσα το τριξίμο του παραθύρου που κάποιος κατέβαζε. Τόλμησα να ρίξω μια ματιά και παραλίγο να χάσω τον έλεγχο του ποδηλάτου, αφού η μπροστινή ρόδα έπεσε σε μια λακούβα. Αντίκρισα ένα άσπρο Σέβι Τάχου με μπλε, κίτρινες και κόκκινες λωρίδες στο πλάι κι έναν μακρόστενο προβολέα στην οροφή. Δεν ήταν κάποιος διεστραμμένος, αλλά ένας αστυνομικός που έκανε περιπολία στον αυτοκινητόδρομο. Για μια στιγμή αισθάνθηκα ανακούφιση, ώσπου έφτασε στα αφτιά μου μια φωνή.

«Χέλι; Τι διάολο;»

Φρέναρα κι έστρεψα το βλέμμα προς το ανοιχτό παράθυρο. Το πρόσωπο του Βον μόλις που φωτιζόταν από την κονσόλα, ωστόσο αναγνώρισα τα ξανθά μαλλιά του, κομμένα τόσο κοντά, που φαινόταν το κρανίο, τα ξεθωριασμένα γαλάζια κουκουλωτά μάτια. Τα φρύδια του είχαν σμίξει, κάνοντας το στομάχι μου να σφιχτεί.

«Ήσουν στη λίμνη;»

Τι νόημα είχε να απαντήσω; Το ήξερε ήδη. Δεν υπήρχε κατένας άλλος λόγος να βρίσκομαι εκεί· άλλωστε, οι άκρες των

μαλλιών μου ήταν ακόμα νωπές. Ανταλλάξαμε βλέμματα. Ο Βον έσμιξε ακόμα περισσότερο τα φρύδια του.

«Βάλε το ποδήλατό σου πίσω».

Άνοιξα την πόρτα του πορτμπαγκάζ και ανέβασα το ποδήλατό μου. Είχε ανάψει αλάρμ – το κόκκινο φως αναβόσβηνε στον δρόμο κι έλουζε το πρόσωπό μου. Ευτυχώς, δεν βγήκε για να βοηθήσει. Χρειαζόμουν χρόνο ώστε να σκεφτώ τι θα του έλεγα. Άνοιξα την πόρτα και μπήκα μέσα. Ο Βον με κοίταζε καθώς έβαζα τη ζώνη ασφαλείας κι έπειτα ανέβασε το καλοριφέρ στο φουλ απλώνοντας το χέρι του για να κατευθύνει τους αεραγωγούς πάνω μου. Έβαλε ταχύτητα και μπήκε ξανά στον αυτοκινητόδρομο.

Μου έριξε μια ματιά. «Η Λάνα είπε ότι θα πήγαινες στον κινηματογράφο».

«Ήρθαμε στη λίμνη μετά».

«Της το είπες;»

«Έμεινα από μπαταρία».

Έτριψα τα κρύα πόδια μου και πασπάτευα το κολιέ που φορούσα. Είχε σκαλισμένα κομμάτια από κόκαλο τάρανδου, περασμένα σε ένα δερμάτινο κορδόνι. Μου το είχε χαρίσει ο μπαμπάς. Η τελευταία φορά που είχα μπει σε εκείνο το αυτοκίνητο ήταν όταν ο Βον ήρθε στο σπίτι για να με ενημερώσει για το δυστύχημα. Είχε σταματήσει τόσο αθόρυβα, που δεν άκουσα τη μηχανή, μόνο το χτύπημα στην πόρτα. Έπειτα μου μίλησε – τα λόγια του σαν παράσιτα στο ραδιόφωνο: «*Έπες από την πλαγιά. Οδηγούσε πολύ γρήγορα. Ο θάνατος ήταν ακαριαίος*».

Πήρα μερικές ανάσες, ανοιγόκλεισα τα μάτια για να φύγουν οι θολές κουκκίδες και μετακίνησα τα πόδια μου, ωστόσο σκάλωσαν πάνω σε μια μαύρη τσάντα, την οποία παραμέρισα.

«Πρόσεξε! Έχει φωτογραφικό εξοπλισμό».

Με κοίταξε πάλι. Ευχήθηκα να είχε τον νου του στον δρόμο.

Κάθε φορά που τα μάτια του συναντούσαν τα δικά μου ένιωθα ένα σφίξιμο.

«Γιατί ήσουν μόνη;»

«Οι άλλοι θα μείνουν στο κάμπινγκ». Το βλέμμα μου ήταν καρφωμένο στην άσπρη λωρίδα του δρόμου. «Νόμιζα ότι είχες συνάντηση στη Στοά των Ταράνδων».

«Έφυγα νωρίς. Με ειδοποίησαν για το πάρτι».

«Μάλιστα».

Μασούλησα το χέλι μου σκεπτική. Το Κτήνος χαιρόταν να συλλαμβάνει παιδιά για το παραμικρό – δεν χρειαζόταν δικαιολογία για να μας ταλαιπωρήσει. Ωστόσο δεν φορούσε στολή κι ερχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση. Εκεί υπήρχαν μόνο τα σπιτάκια γύρω από τη λίμνη και κάποιες φάρμες κατά μήκος του αυτοκινητόδρομου.

Με κοίταξε επίμονα. «Έχεις πει;»

«Είμαι ανήλικη».

Ακούμπησα το κεφάλι πίσω στο κάθισμα και μισόκλεισα τα μάτια. Η ταπετσαρία μύριζε πορτοκάλι, κάποιο εσπεριδοειδές, αλλά με μια γήινη νότα. Ήταν γυναικείο άρωμα; Δεν μου θύμιζε της Λάνα. Ίσως πρόσφατα την είχε καθαρίσει. Η κονσόλα και η πόρτα άστραφταν. Του έριξα ένα πλάγιο βλέμμα. Το τετράγωνο σαγόνι του προεξείχε, τα μάτια του ήταν καρφωμένα στον δρόμο, τα στιβαρά χέρια του κρατούσαν σφιχτά το τιμόνι. Ο Τζόνι έλεγε ότι στον Βον άρεσε να κάνει τους ανθρώπους να αισθάνονται ανίσχυροι και το κατάφερνε. Από τότε που είχα μετακομίσει στο σπίτι του ένιωθα ότι έπρεπε να ζητώ την έγκρισή του για τα πάντα.

«Μη μου λες ανοησίες. Μυρίζεις μπύρα».

«Τον μπαμπά δεν θα τον ένοιαζε».

«Για όνομα του Θεού, Χέλι... Ξέρεις πόσα κορίτσια στην ηλικία σου καταστρέφουν τη ζωή τους; Κάνουν παρέα με περιεργούς τύπους, πίνουν, παίρνουν ναρκωτικά».

«Εγώ όχι».

«Σίγουρα», σχολίασε γελώντας. «Και ο Τζόνι Μίλερ είναι άγιος. Αν αυτή τη στιγμή κάναμε έφοδο στη φάρμα του πατέρα του, πάω στοίχημα ότι θα βρίσκαμε ένα σωρό κλεμμένα εξαρτήματα από μηχανές μοτοκρός. Έχουν γίνει πρόσφατα κάποιες κλοπές».

Το στομάχι μου σφίχτηκε. Έκανε ζέστη μέσα στο αυτοκίνητο. Η κολόνια του Βον ανακατευόταν αηδιαστικά με εκείνο το όξινο άρωμα.

Έκανε μια παύση αναστενάζοντας με απογοήτευση.

«Άκουσέ με. Νομίζεις ότι έχεις μεγαλώσει, αλλά το Κόουλντ Κρικ είναι δύσκολη περιοχή. Έχω δει πολλά άσχημα πράγματα. Είναι εύκολο να μπλέξεις. Κάποια σαν εσένα, μια χαριτωμένη κοπέλα χωρίς πατέρα, πρέπει να είναι ακόμα πιο προσεκτική».

Στύλωσα το βλέμμα έξω από το παράθυρο. Ο μπαμπάς με χαρακτήριζε χαριτωμένη, όταν όμως ο Βον χρησιμοποίησε την ίδια λέξη ακούστηκε σαν να ήταν κάτι κακό.

«Η εμφάνισή σου, τα ρούχα σου τραβούν την προσοχή».

Ο Βον μετακινήθηκε στο κάθισμά του. Του έριξα μια ματιά. Κοίταζε το σορτς μου, ένα παλιό τζιν παντελόνι που του είχε κόψει τα μπατζάκια.

«Ο κόσμος σχηματίζει λανθασμένη εντύπωση».

Ένωσα να φουντώνω από θυμό. Γιατί έλεγε αυτά τα πράγματα; Το σορτς που φορούσα δεν ήταν στενό, ούτε κομμένο πολύ ψηλά. Τα μισά κορίτσια στην πόλη έκοβαν τα μπατζάκια των παντελονιών τόσο, που περίσσευαν οι μπροστινές τσέπες από κάτω.

«Λίγα λεπτά ήμουν στον αυτοκινητόδρομο. Θα ακολουθούσα στη συνέχεια τον χωματόδρομο».

«Νομίζεις ότι κάποιος δεν μπορεί να σε σκοτώσει μέσα σε λίγα λεπτά;»

«Δεν πρόκειται να με σκοτώσει κανένας».

Προσπάθησα να μην πάρω απαυδισμένο ύφος, αλλά θα πρέπει να διέκρινε την ειρωνεία στη φωνή μου, γιατί γύρισε απότομα το κεφάλι.

«Σου φαίνεται αστείο; Δολοφόνησαν τη φίλη της Λάνα σε αυτόν τον αυτοκινητόδρομο, το θυμάσαι; Είχε πάει στη λίμνη για να διασκεδάσει και κοίτα τι έπαθε».

«Έκανε οτοστόπ», μουρμούρισα. «Αυτό συνέβη πριν από πολύ καιρό».

«Ναι, κι έχουν δολοφονηθεί κι άλλα κορίτσια από τότε. Γι' αυτό, όσο θα μένεις μαζί μας, τέρμα τα πάρτι και η λίμνη».

«Για ποιο λόγο;»

«Τουλάχιστον όχι χωρίς εμένα ή τη Λάνα».

«Αυτό είναι παράλογο. Γιατί δεν μπορώ...»

«Αυτός είναι ο κανόνας. Αν τον παραβείς, θα κλειδώσω το ποδήλατό σου, κατάλαβες;»

Έσφιξα τα δόντια τόσο, που τα ένιωσα να τρίβονται μεταξύ τους. Με παρακινούσε να βγω από το δωμάτιό μου και, όταν επιτέλους βρέθηκα έξω για δύο ώρες, αυτό ήταν το αποτέλεσμα; Καλά να πάθω που νόμιζα ότι όλα θα γίνονταν όπως πριν. Θα έπρεπε να είχα μείνει στο κρεβάτι.

Συνεχίσαμε σιωπηλοί τον δρόμο μας, ώσπου βγήκαμε από τον αυτοκινητόδρομο και φτάσαμε στην ήσυχη γειτονιά όπου έμεναν. Σταμάτησε στην άκρη του δρόμου, κοντά στα γραμματοκιβώτια. Μόλις που διέκρινα την άσπρη κορνίζα του σπιτιού τους σε κάποια απόσταση. Τον κοίταξα μερδεμένη.

Ήταν σκοτεινά στο εσωτερικό του αυτοκινήτου, αφού τα φώτα της κονσόλας είχαν σβήσει. Το κορμί του βρισκόταν κοντά στο δικό μου. Ήταν μεγαλόσωμος, με μυώδεις ώμους. Είχε χαμηλώσει το ραδιόφωνο. Δεν μπορούσα να θυμηθώ πότε το έκανε.

«Θα πάω στο τμήμα για δύο ώρες». Άπλωσε το χέρι του στην πλάτη του καθίσματος του συνοδηγού και γύρισε προς το μέρος μου. «Η αποψινή περιπέτεια θα είναι το μυστικό μας».

«Δεν θα το πεις στη Λάνα;»

Τι ακριβώς συνέβαινε; Μόλις μου είχε διατυπώσει τον ηλίθιο κανόνα του και τώρα μου έκανε πλάτες;

«Η θεία σου δεν χρειάζεται άλλα προβλήματα. Αρκετά έχει να διαχειριστεί, δεν νομίζεις;»

Μάλιστα... Άλλο ένα στόμα να ταΐσει. Άλλο έναν πονοκέφαλο. Άλλο ένα παιδί που κανένας από τους δυο τους δεν ήθελε. Έγνεφα καταφατικά.

«Μπράβο».

Χτύπησε ελαφρά το πόδι μου κι έπειτα έγειρε πάνω μου τεντώνοντας το χέρι. Τινάχτηκα, πίεσα το σώμα μου στο κάθισμα. Η πόρτα του συνοδηγού άνοιξε.

«Πήγαινε. Θα περιμένω να μπεις στο σπίτι».

Γλίστρησα έξω από το αυτοκίνητο κλείνοντας απαλά την πόρτα, ώστε να μην ξυπνήσω τη Λάνα αν τυχόν κοιμόταν, και κατέβασα το ποδήλατο από το πορτμπαγκάζ. Φτάνοντας στα μπροστινά σκαλοπάτια, άκουσα το όχημα να φεύγει. Κοίταξα πάνω από τον ώμο μου και είδα για μια στιγμή τα πίσω φώτα του να λάμπουν ανάμεσα στα δέντρα.

Η Λάνα καθόταν κουλουριασμένη σε μια πολυθρόνα στο σαλόνι. Κρατούσε ένα βιβλίο, ενώ η απαλή λάμψη του πορτατίφ φώτιζε το πρόσωπό της.

«Γεια σου, γλυκιά μου». Μου χάρισε ένα ζεστό χαμόγελο. «Πέρασες καλά;»

Κοντοστάθηκα στο κατώφλι. Ήθελα να πάω στο δωμάτιό μου και να ξεχάσω εκείνη τη νύχτα.

«Ναι. Συγγνώμη που άργησα. Τελείωσε η μπαταρία».

«Με τόσα μηνύματα που σου έστειλα θα σκέφτηκες ότι τρελάθηκα», είπε γελώντας. «Μάλλον θα πρέπει να το συνηθίσω. Πίστευα ότι σε λίγα χρόνια θα είχα έναν έφηβο στο σπίτι». Κοίταξε το ρολόι της και χασμουρήθηκε. «Πρέπει να ξαπλώσω. Άργησε και ο Βον στη συνάντηση».

Πίεσα τον εαυτό μου να χαμογελάσει και να την καληνυχτίσει. Μόνο όταν ξάπλωσα στο κρεβάτι και καταλάγιασε η αδρεναλίνη μέσα μου συνειδητοποίησα τι στ' αλήθεια είχε συμβεί με τον Βον.

Δεν κάλυπτε εμένα. Εγώ κάλυπτα εκείνον.